04/05/2020

«Οι θαρραλέοι αγωνιστές της θυσιαστικής αγάπης»

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας

Στους δύσκολους, άπιστους και πονηρούς τούτους καιρούς, του υλισμού και του ευδαιμονισμού, οι κεκρυμμένοι Μαθητές του Κυρίου και οι Μυροφόρες γυναίκες της σημερινής εορτής, γίνονται οδοδείκτες και μας δείχνουν τον δρόμο για την πνευματική μας προκοπή, αλλά και «μας μεταγγίζουν τον πυρετό της αγάπης και της θυσίας και του χριστιανικού ηρωϊσμού», τόνισε, στο κήρυγμά του, ο Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος.

Ο Πανιερώτατος απευθυνόμενος προς τους πιστούς, οι οποίοι παρακολουθούσαν

τη θεία Λειτουργία, από τον Ιερό Ναό του Αγίου Προκοπίου, Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου στη Λευκωσία, από τους τηλεοπτικούς τους δέκτες, λόγω των περιοριστικών μέτρων για την αποτροπή της εξάπλωσης της λοιμώδους πανδημίας του κορωνοϊού, αναφέρθηκε στην Ευαγγελική περικοπή της ημέρας και ανέλυσε το διδακτικότατο παράδειγμα της χριστιανικής ανδρείας, του ηρωϊσμού και της τόλμης των θαρραλέων πρωταγωνιστών της σημερινής εορτής.

Στο μεστό σωτηριωδών νοημάτων *κήρυγμά* του, ο Κύκκου Νικηφόρος, ερμηνεύοντας τα γεγονότα της εορτής των Μυροφόρων, επεσήμανε ότι «η επιταγή του Χριστού» και «η απάντηση των καιρών μας» είναι να «γίνουμε όλοι, δημιουργοί μιας ηρωϊκής χριστιανικής ζωής, μιας ζωής καθήκοντος και τιμής».

«Τα έργα της αγάπης, που απαιτούν προσφορά για τους άλλους, οι εκδηλώσεις αυταπαρνήσεως και θυσίας, που γίνονται για τους αδελφούς του Χριστού, είναι πολύτιμα αρώματα που αρωματίζουν την κοινωνία ολόκληρη», τόνισε, για να καλέσει, ακολούθως, τους πιστούς να διατηρήσουν στην καρδιά τους την ακτινοβολία της αγάπης και την ομορφιά της προσφοράς και της θυσίας. «Το χριστιανικό σας χρέος είναι χρέος αγάπης και η αγάπη δεν έχει παρά τη λαλιά της θυσίας».

«Την επιταγή αυτή του Χριστού, για μια ηρωϊκή χριστιανική ζωή, για μια ζωή

καθήκοντος και τιμής, υλοποιούν σήμερα, σε τούτες τις δύσκολες ώρες, που ο φόβος του κορωνοϊκού θανάτου σκιάζει τις ψυχές όλων μας, όλοι αυτοί που διακονούν και παρέχουν στους ασθενείς φροντίδα, περίθαλψη και κουφισμό στους χώρους της υγείας, οι ιατροί, δηλαδή, οι νοσοκόμοι, το προσωπικό των νοσοκομείων, οι φαρμακοποιοί και αυτοί ακόμα που αγωνίζονται στα Ερευνητικά Κέντρα για την εξεύρεση φαρμάκου για τη θεραπεία του φονικού αυτού ιού».

Επαινώντας τους θαρραλέους αυτούς αγωνιστές της θυσιαστικής αγάπης προς τον πλησίον, όπως τους χαρακτήρισε, υπογράμμισε ότι «οι άνθρωποι αυτοί, κυριαρχημένοι από αξίες αμετάθετες και από ιδέες αναλλοίωτες, εξευγενίζουν τη ζωή και την εξανθρωπίζουν. Με το εσωτερικό φως τους, λάμπουν και φωτίζουν τον σκοτεινιασμένο από τον φόβο του θανάτου ουρανό της ψυχής μας. Με την προσφορά τους στην πρώτη γραμμή του αγώνα, κάνουν τη ζωή τους ένα ύμνο τιμιότητας, αξιοπρέπειας, αγάπης, αλληλεγγύης, ειλικρίνειας και ανθρωπιάς. Στο δικό τους πρόσωπο διασώζεται η τιμή και το μεγαλείο του ανθρώπου».

«Με την ψυχή, λοιπόν, πλημμυρισμένη από αγάπη και ευγνωμοσύνη, τους στεφανώνουμε όλους με ένα κλαδί δάφνης εμποτισμένο μέσα στα μύρα της καρδιάς μας», πρόσθεσε, για να αναπέμψει στη συνέχεια, ικεσία λέγοντας: «Ενίσχυε, Κύριε, αυτούς, δια της φιλανθρωπίας σου και στερέωνε αυτούς εν τη δυνάμει σου».

Ο Κύκκου Νικηφόρος έκανε ιδιαίτερη αναφορά και στο θέμα των μέτρων για την οδυνηρή δοκιμασία της λοιμικής νόσου του θανατερού κορωνοϊού, τον εγκλεισμό των ανθρώπων στα σπίτια τους, το κλείσιμο των ιερών ναών μας, «μακριά από τη θεία Λειτουργία και, προπαντός, μακριά από το μέγα Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας». Πρόσθεσε, επίσης, εμφαντικά ότι «αν για το σώμα είναι αναγκαίος ο υλικός άρτος για να ζήσει, για την ψυχή υπάρχει κάποιος άλλος Άρτος, όχι υλικός αλλά πνευματικός, αυτός δηλαδή ο ίδιος ο Χριστός, που τρέφει την ψυχή».

Σχολιάζοντας τα μέτρα χαλάρωσης και τη δυνατότητα που παραχωρείται, από τις 4 Μαΐου, να εκκλησιάζεται ένας πολύ μικρός αριθμός πιστών, ουχί πέραν των δέκα προσώπων, ο Πανιερώτατος, τόνισε, μάλιστα, ότι «πρέπει να καταλάβουν όλοι, και Κυβέρνηση και Πολιτικοί και Ειδικοί Επιστήμονες ιατροί, ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι θρησκεία, όπως το Ισλάμ, ο Ιουδαϊσμός, ο Βουδδισμός, ο Ινδουϊσμός και άλλες, που οι πιστοί τους είτε προσεύχονται μέσα στον ναό, είτε έξω από αυτόν, το ίδιο τους κάνει».

«Ο Χριστιανισμός δεν είναι θρησκεία. Ο Χριστιανισμός είναι η Εκκλησία», συμπλήρωσε και ανέλυσε, θεολογικά και με βάση τους Πατέρες τον όρο Εκκλησία, αλλά και κατέθεσε τους Κανόνες της Εκκλησίας, που μιλούν για τη σημασία και την αναγκαιότητα που έχει για τον πιστό χριστιανό η συμμετοχή στη θεία Λειτουργία και στη μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου. Επεσήμανε, ακόμη, ότι «επιβάλλεται άμεσα το άνοιγμα των ιερών ναών, για να τελούνται τα Μυστήρια και να μετέχουν οι πιστοί στη θεία Κοινωνία».

Ο Πανιερώτατος υπενθύμισε, στη συνέχεια, ότι «η εκκλησιαστική παράδοση, σε περίπτωση επιδημίας, προβλέπει την εντατικοποίηση της δημόσιας θείας Λατρείας, με θείες Λειτουργίες, με Παρακλήσεις και Λιτανείες, εκδηλώνοντας έτσι τη δημόσια μετάνοιά μας προς τον Τριαδικό Θεό, για τις αποστασίες και αμαρτίες όλων μας, αρχόντων και αρχομένων».

«Εμείς, όμως, αντί της καθιερωμένης αυτής μακραίωνης εκκλησιαστικής παραδόσεως, τί κάνουμε σήμερα με την πανδημία του κορωνοϊού», διερωτήθηκε.

«Κλείσαμε τους ιερούς ναούς. Απαγορεύσαμε στους πιστούς να κοινωνούν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου. Αδίστακτα βεβηλώνουμε τους ιερούς ναούς, με τη βίαιη,

εν ώρα θείας Λειτουργίας, σύλληψη μέσα στους ναούς από τα αστυνομικά όργανα του κράτους των πιστών, που τολμούν να προσέλθουν στον ναό, για να κοινωνήσουν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου «*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν*». Και ως επιστέγασμα αυτής της ανίερης συμπεριφοράς, αδίστακτα και χωρίς αιδώ διώκουν ποινικά και αυτούς ακόμα τους Αρχιερείς, που τολμούν να διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση αυτή».

Σημείωσε, ακόμη: «Γιατί, λοιπόν, να φανεί σπλαχνικός ο Θεός και να συντομεύσει τον χρόνο της καλής παιδαγωγίας μας και να μας απαλλάξει, με την παντοδύναμη δεξιά Του, από τη μάστιγα του κορωνοϊού; Πώς περιμένουμε ο παντοδύναμος και παντογνώστης Κύριος να φωτίσει τους ειδικούς επιστήμονες ιατρούς και να τελεσφορήσουν οι προσπάθειες, που καταβάλλουν, για την εύρεση του κατάλληλου φαρμάκου προς θεραπεία της θανατηφόρου νόσου του κορωνοϊού;».

Σημείωσε, τέλος, ότι θα πρέπει να εναποθέσουμε τις ελπίδες μας στον Θεό και «με την ψυχή γεμάτη από εμπιστοσύνη στην παντοδύναμη αγαθότητα του Κυρίου, να προσπέσουμε πρέπει και εμείς με ταπείνωση ενώπιον της μεγαλοσύνης Του, να καταφύγουμε σε Εκείνον, ο οποίος «*παρεδόθη διά τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν*» (Ρωμ. δ΄ 25), και να ζητήσουμε το έλεος, τη συγγνώμη και την προστασία Του. Να τον παρακαλέσουμε να δει με μάτι συμπαθείας τους πάσχοντες ικέτες Του και να απαλλάξει και εμάς και αυτούς από τη μάστιγα του κορωνοϊού».

Κλείνοντας τον μεστότατο λόγο του, ο Μητροπολίτης Κύκκου, κατέθεσε για άλλη μια φορά την μόνιμη ευαισθησία, την έγνοια, την ανησυχία και τον πόνο της καρδιάς του για την σκλαβωμένη μας πατρίδα ευχόμενος «σύντομα να φθάσει και της Κύπρου η Ανάσταση. Σύντομα, με τη χάρη και την ευλογία του αναστάντος Χριστού, η αδικία να καταποντισθεί και το δίκαιο να θριαμβεύσει και ο κυπριακός λαός να γευθεί τη μοναδική χαρά της απελευθέρωσης, της δικαίωσης και της επιστροφής μας στα σκλαβωμένα σήμερα εδάφη μας, σε μια ελεύθερη και ενωμένη, όπως πρώτα, Κύπρο».